

DARÁNYI SÁNDOR

Ha

Hang ércfalon miként hatoljon át?
Lélek-kazetta védi titkaim
magamtól is; a sugárzó anyag
bomlik tovább, pusztítja szüntelen
a mindennapok pusztá szövetét.
De élnem a jövőből, hogy a mában
láthassam az összefüggéseket,
hogyan kell, mondd? Mint múltat lát az ember,
s a tájon széttekintve homlokát
ráncolja, mondván: „Itt vétettem el –
ha balra fordulok a keresztúton,
minden más volna.” És a csakugyan
biztonságával áll bitó alá.

Versei a költőhöz

Ön emberi viszonyokat fotóz:
a belső ellenállás képeit –
a zuhanást, mikor még virtuóz
a végig éppen most és éppen itt.

Bukfencet vet az árny, de talpra hull.
Átrobog rajta, mint egy gyorsvonal,
a szándék (felsikolt váratlanul,
a tett helyére vissza is tolat) –

mi ácsorgunk olcsó fényképein,
szerény vagy pompás költeményei;
a csillárok meg a koleszterin
szikrázó jajjal és fénnel teli.

Rózsa

A tárgyá válni képtelen tudat
vágyával küszködik, s azt mondja: rózsá.
Magának távlatul holdat mutat.
Úgy érzi, egyiküknek sem adósa,

de láthatod, rajtuk mit koptatott
a lélekmarta táj, otromba firka!
Mint ha itatós köp ki oldatot,
s a borzas hegy a szakadékból nyílna,

még mindig túl sok tükörben homályos,
mi volt a láng, és mivé lesz a gyertya...
Alattad némán elterül a város,
mint bábút, álmát magához szorítja.

Az utazás

Vannak lyukak a bőrömön.
Kibújhatok magamból.
Megalkotott a káröröm,
egyszer bár összerombol.

A test nyugalma a halál.
A léleké az élet.
Valami még tovább abál,
amíg már nem remélek,

s túl annyi ösztön-, érzelem-
és szellem-barrikádon,
magam új létre élvezem:
leszek megint csak álom.